

Тонкі тіні
Віталій Щепанський

У книзі зібрані різні історії. Розповіді про тіні вигаданих людей, котрі намагалися знайти самих себе. Невідомі міста і невідомі події, що оточують головних персонажів, вони завжди знаходяться за межами нашої буденності. Для когось ці оповідання будуть близькими, а хтось їх просто не зрозуміє. Це не дивно, оскільки у кожного своя історія та минуле. Але варто лише зазирнути за ширму і ви побачите, що рухає тонкими тінями людей.

Віталій Щепанський

ТОНКІ ТІНІ

Тонкі тіні

Ці неприємні відчуття. Два тіла натикаються одне на одне, коли ніч закриває очі. Довгі тіні починають свою подорож. Ми можемо бачити лише силуети, різки рухи чогось невловимого. Відчувати забуте і втрачене, що не хоче даватися нам в руки. Це прокляття висить над тими хто намагається знайти себе серед темних вулиць великого міста. Розірвані шматки газет, затхлий сморід від сміттєвих контейнерів, писк пацюків, каналізаційні стоки-все це нагадує те, що ми щодня знищуємо повітря, життя, людські мрії та щось невловиме.

Так, відчуття неприємні, коли ти наштовхуєшся на запах сірки, агонії сірника, що має от-от спалахнути, щоб дати життя володарю, тому, хто править твоїми легенями, так недбало, але так солодко огортає їх, та кладе собі на жертвник. Знай, ти робиш це лише для того, щоб вони могли вмирати, але не жити.

Незнайомець в потертих штанах, в такому ж самому жекеті. Капелюх, що віддає павутиною. Відразу він зникає. Намагання боротися з цими видіннями давно покинули свій здоровий глузд. Тепер починається полювання.

Тіні зморшок настільки ж неприємні як і тіні його посмішок, що виринають з кожного провулку, коли проходиш в світлі ліхтаря. Люди-тіні. Міська легенда, вони з'явилися, коли прийшла Велика Депресія в 30-х роках. З тих пір вони не змінилися.

Ось рука, що здійснюється, щоб нанести удар, ось незнайомиць в потертих штанах, який стоїть та спостерігає.

Абсолютно все прораховано, незнайомиць, що наносив удар давно все продумав. Підвал. Темно та сухо. Жертва сидить біля стіни. Руки зв'язані та всі в дрібних ранах. Відсутній палець на лівій руці, важко розгледіти який саме. За вікном спостерігають. Сьогодні тут не буде звуків. Тіло власника жертви рухалося до силуету. Він намагався щось вловити периферійним зором. Вбивця знав, що за ним спостерігають, але ніяк не міг вловити хто це. Куди вони діваються? Хто вони? Що стоїть за їхніми діями? Єдине, що він зміг побачити це легку посмішку, схожу на насміхання з його дій, його вбивств, нещасних жертв, що так боялися втрачати своє життя. Чому вони за ним спостерігали? Ця таємниця має бути розкритою.

Жертва не відчула болю. Надзвичайно довга голка увійшла в око жертви. Інколи вони виживають після уколу, але вже не є собою, тоді вони стають жертвами «підвальної лоботомії». Так називали тих нещасних, хто вижив після того, що вони переживають. Їх завжди знаходять у підвалах. Сьогодні нещасному не пощастило. Він помер.

Вони не прийшли. Вони приходять, коли їм заманеться, так само вони і йдуть. Ти їх зустрічаєш, коли виходиш із станції метро, коли різко виринаєш із провулку, коли стоїш біля дверей і бачиш тінь людини, але там ніколи нікого немає. Завжди ці риси капелюха, що засіяний павутиною.

Коли ж я стану одним із вас?

Ця справа почала набувати гучного розголосу. «Підвальна лоботомія» всерйоз підняла скандал в нашому місті. Жан Говард не міг відбитися від дурних журналістів, які набридали йому питаннями. Ці вбивства почали всерйоз його хвилювати після п'ятого трупа, які були вбиті одним і тим самим методом. Сьогодні його люди знайшли ще одну жертву. Цього разу бідолашний не зміг вижити. Колота рана мозку. Тонкий предмет; пошкоджено лобову частину мозку, крововилив від рани, смерть. Так от коротко можна було описати сьогоднішні новини. А, точно, в жертви не було вказівного пальця на лівій руці. Так трапляється з тими хто має вмерти. Експертиза показала, що палець був відрізаний в жертви, коли вона ще була живою. Так траплялося із всіма хто мав вмерти від

уколу в мозок. Звідки він знає, хто має вмерти, що перед їх смертю він відрізає вказівний палець? І взагалі, навіщо йому відрізати вказівний палець? Питань більше ніж відповідей. Єдине, що їм відомо-це чоловік міцної статури... Його бачили у вікні, коли зникаючий силует розчинився в смогові, що виробляють труби хрущоб. Якого чорта мені не сиділося дома, чому я не став фермером? Чому я поїхав в це місто... Щоб стати детективом? Навіщо мені дивитися на скалічені тіла та живі душі. Чому я, далеко неуспішний випускник академії спецслужб, повинен розслідувати ці вбивства, якогось хворого? Вже 74 жертва. Таке відчуття, що вбивця не соромиться і не знає, що його шукає більше тисячі поліцейських в місті. Плакат в кабінеті детектива вже поцвів від сирості міста. Тут кожного ранку тумани або дощ настільки часто, що дах протікає. Рідний дім почав стиратися із пам'яті. Так само обличчя всіх жертв перестали мати відмінні риси. Все навколо покривалося цвіллю.

3

В новій темряві немає секретів. В новій темряві є свої двері, ходи, що ведуть туди, куди простим смертним немає входу. Ця темрява не знає болю. Світ народився з насилля над Словом. Світ такий брудний. З приходом цієї нової темряви вам непотрібно знати, якою жертвою ви були. Вам не потрібно переживати, що ваше тіло завтра знайдуть в якомусь підвалі. Добре, що виходу немає, а є нова темрява, що має лише вхід. Незнайомці такі важливі, поважні. Вони стоять та посміхаються. Сьогодні мені хочеться спати. Нова темрява, старий будинок, горище, що було переповнене голубами та старим мотлохом. Я так радий, що не бачу ваших поглядів. У вас немає очей, що ви можете мені сказати? Коли у вас немає очей.

Я прокидаюся, і бачу силует, тінь, що повільно зникає у світлі біля виходу. Двері при відчиненні. Знову цей силует, капелюх в павутинні та потертий одяг. Після першого кліпання очей все зникає. Видіння? Ні. Я знаю, що ви існуєте. Скоро я стану одним із вас.

4

— Жан, що сьогодні? Є новини?

— Ні. Все глухо, мене скоро вб'ють, якщо я сам перед цим не збожеволію.

— Чому? Тебе всерйоз турбують дії цього психа?

— Так. Я живу ним щодня. Щодня мене про нього питають. Щодня він мені сниться. Щодня я бачу його тінь, коли йду додому і виходжу з метро. Думаю, що він прийшов за мною, щоб по насміхатися.

– Слухай, тобі треба випити. Давай сьогодні після роботи сходимо. Я пригощаю.

Можливо лейтенант правий. Варто просто напиться та постаратися забути про цього психа хоч на якийсь день.

Я нічого йому не відповів. Почав думати над тим, що вбивця став перетворюватися в легенду, в тінь, яку ми не можемо впіймати. Я ганяюся за чужою тінню. Що ще може бути гірше. Напевно лише те, що мене звільнять і при цьому скажуть, що така велика кількість жертв на моїй совісті, а все це через мою погану роботу.

До чортів все.

– Ходім нап'ємося.

5

До переходу не потрібно готуватися. Відсутність всього очікуваного і пристрасно бажаного – це ніщо порівняно з відсутністю звуку. Вони спостерігають за моїми діями.

Вона остання. Я спостерігаю за телефоном. Чекаю дзвінка, в якому буду чути лише мовчання в трубку. Телефон – зберігає невблаганні клятви, він знущається над душею, це високо байдужий винахід і ніякий звук не може бути кращим проявом цієї таємничості, ніж відсутність його.

Однак, такий прояв таємниці прирікає людину на самотність. Тоді ми починаємо страждати. В її уяві вона благає про допомогу, а реальність до неї байдужа, як цей телефон. Запам'ятайте, в цій кімнаті сьогодні трапиться вбивство. Єдиний шанс, що вбивство не трапиться – це дзвінок телефону. Чому ця брудна річ не дзвонить! Що божевільні зазвичай вибирають, коли впадають перший раз в безумство. Вони телефонують в пекло.

Нарешті, це сталося. Дзвінок. Голос в трубці проговорив: «Згадай, що ми сьогодні для тебе залишили. Біля стіни у парку. На ній був намальований хрест. Навколо нього голови гарпій. Це відбудеться. Пізно ввечері. Ми чекаємо». Правила відміняються. Вона має стати останньою.

Все нас турбує, що ми не любимо. Все хоче наших страждань. Завтра я перетворюся в тінь, а сьогодні потрібно вбивати.

Прийшовши раніше, він переховується в тіні стіни за кам'яними головами, що виростали з підвальних труб. Життя підтримує його голос, здається, необхідність зустрічі з жертвою неминуча, кажучи: «Ближче, підійди ближче». Ніякі вмовляння не змусять його вийти на

місячне світло, неважливо, наскільки будь-хто потребує заспокоєнні – він на це не звертає уваги. І тепер кожен може зрозуміти, що голос – це фантастична імітація, коли шахрай вийшов з тіні на світло, хтось завжди шкодує, що з самого початку повірив у все це. І зараз, кожен звук здається що зводить з розуму капає океаном зла, богохульством, воркуючи біля вуха кривавої жертви, ревучим потік, який остаточно випаровується в солодке ніщо нової безмовності.

Ну, а в новій безмовності немає голосу, що обманює вас і в новій безмовності ви не чуєте свій плач. Всі голоси зливаються в один в новому мовчанні. Ви повинні зараз говорити один з одним мовою нової безмовності. Такий він світ людей-тіней.

Так хто він був? І хто зараз ви? Я радий, що не можу чути вашої відповіді.

Тіло голки повільно увійшло в око жертви. Жодної краплі крові не пролилося на підлогу. Жінка м'яко сповзла на підлогу і більше не відчула смаку повітря.

6

75 жертва. Вперше жінка. Невже він міняє тактику? Жана це вже почало забавляти. Він знав, що ніколи не зможе піймати тінь. Шкода звісно, але з цим нічого не зробити. Цього разу всі пальці на місці. Єдине, що його турбувало, куди він дівав всі свої попередні трофеї. Цікаво, можливо в нього дома є кіт, який ласує людяину? А може він сам їх їсть. Наприклад, варить із них суп, або запікає в духовці... Можливо, він їх висушує на сонці та продає як середньовічні монахи Франції, видаючи їх за реліквії мучеників?. Напевно, що ні. Так що ж, чорт забирай, він з ними робить?! Ох, яка втома... Як поєднати ці всі вбивства. Вони всі схожі лише методом виконання. Можливо, через новини в пресі, вбивць стало з добрий десяток, тому так важко відслідкувати його хід думок? Навряд. Це одна людина. Хвора людина, яка переслідує свої хворі цілі. Можливо це древній ритуал, якогось демонічного культу. Потрібно відправити лейтенанта в бібліотеку, нехай шукає. Ще одна жертва. Я скоро і сам збожеволю...

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22579773&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.